

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Ίούλιος, έβδομή κι' είκοστή,
Ειρήνη τέλος πάντων άγαστή.

Χίλια κι' ένακόσα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

Χίλια κι' έξήντα πέντε και με διακόσ' ακόμη,
με λάφυρα πολέμων έγέμισαν οί δρόμοι.

**Ψάλλω γενέθλια του Στρατηλάτου,
του Κωνσταντίνου μας του Δωδεκάτου.**

Γενέθλια του Ρήγα μας... χίλιαις φοραίς έβριβα
του Βασιληά, που κάθεται σε μιά παληοκαλύβα,
που μέσα σε Στρατόπεδα γενέθλια γιορτάζει
κι' ένας Στρατός με της ψυχής τά μάτια τον κυττάζει.

Τόν χαιρετούνε λατρευτό σαρανταπέντε χρόνοι
κι' όπου πατεί το πόδι του μιά Νίκη ξεφυτρώνει.

Έχει και Στόλους και Στρατούς
της κόρης του κουμπάρους,
κι' έποδοπάτης μ' αυτούς
θεοστυγείς βαρβάρους.

Ψυχής μεγάλης θησαυρός
τά βήματά μας φέρει
σ' όνειρευτο Παλάτι.

Και παντοδύναμος Σταυρός
λαμποκοπά' στο χέρι
σκηπτούχου Στρατηλάτη.

Γενέθλια του Βασιληά, και κόρη λευκοφόρα
φωνάζει μέσα σε χαραίς και σε θανάτων πόνους
παρακαλείτε τον Θεό μικροί μεγάλοι τώρα
να κόβη της ήμέραις μας να του της δίνη χρόνους.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — 'Η προσφιλής Ειρήνη μας και πόσα δέν ύπέστη...
και τώρα βασανίζεται,
και τώρα ταλανίζεται
μέσα' στο Βουκουρέστι.

Ειρήνη, Περικλέτο μου, σαλεύει μες' στον νού' μου,
υπέρ αυτής παραλαλό,

